

1990 AUGUSZTUS 20. - KEREPES, JELZŐKŐ

1990. az első szabad választások éve. Augusztus 20-át, Szent István ünnepét úgy ünnepelhettük már, hogy a Parlament döntése értelmében első számú nemzeti ünnepünk lett. Nemzeti címerünk is megvolt már ekkor: a koronás címer.

Augusztus 20-án választókerületemben, Kerepesen a Jelzőkőnél mondhattam ünnepi beszédet:

Honfitársaim! Barátaim!

Nem könnyű feladat ma ünnepi szónoknak lenni, ma 1990. aug. 20-án beszédet mondani.

Megtisztelő - ez természetes -, de nagyon is nehéz. Mert nem lehet önfeledten örülni, ünnepelni, boldognak lenni. Nem jött még el az ideje annak, hogy augusztus 20-át karneváli hangulatban ünnepeljük.

Nem tehetek most úgy, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Nem tehetek úgy, mintha nem tudnám, hogy az új kenyér drágább, mint a tavalyi volt. Nem tehetek úgy, mintha nem tudnám, hogy ma nehezebb előteremtteni a betevő falatot, mint tavaly, s mintha nem tudnám, hogy a bajt tetézi az a szárazság, mely eddig már 20 milliárd forint kárt okozott.

Tudom jól, hogy mennyi a gond és baj. Tudom; hogy munkánk idén kevesebbet ér, mint tavaly. Tudok a sokakban meglévő elégedetlenségről, elkeseredésről, reménytelenségről. Tudok a növekvő munkanélküliségről, bűnözésről, a súlyos erkölcsi válságról - melybe belesodorta hazánkat az elmúlt rendszer, a megbuktatott kommunista diktatúra.

Az elmúlt egy-két évben gyakran elmondtuk, hogy 40 éves lemaradásban vagyunk. Most helyesbítenem kell, lemaradásunk 1000 éves.

Persze igaz az is, hogy forradalmunkat ott folytattuk, ahol 1956-ban abba maradt! De még inkább igaz az, hogy ott vagyunk, ahol ezer éve.

Hiszen pontosan azért harcolunk és küzdünk, amiért Szent István királyunk ezer esztendővel ezelőtt. Hogy ne vesszen el a magyar nép, hogy ne váljon Kelet martalékává, hogy bekapcsolódjon Európa kultúrájának és gazdaságának vérkeringésébe.

S ez Istvánnak sikerült. Sikerült, de azért, mert meghallott és megértett egy krisztusi mondatot, mely így hangzott: Én vagyok az Út!

S rálépett arra az útra, mely az igazság és élet útja. S ráállította népét! S népe megtanulta, hogy mi a tisztesség, mi a tisztaság, mi az erkölcs!

Persze ez ma is igaz. Az Isten útja ma is sok mindenre megtanít ja az embert. S nyugodtan mondhatom, hogy aki az Ő útján jár, az boldog ember. Mert arról az útról más a hit, a reménység, a szeretet. Más az erkölcs, más a türelem, sok minden más.

S most, amikor Szent István királyunkra emlékezünk, feledjük el keserveinket, mert itt megkapaszkodhatunk valamibe, aminek örülhetünk. amit ünnepehetünk.

Ezer esztendővel ezelőtt megmenekült a haza! S ennek jelentése van a jövőre nézve is. Az Istváni példa előttünk húzó-erő, irány-mutató. Örök érvényű jelzőkő történelmünk során. És azt is jelzi, hogy nem lehet hazánk olyan mélypontra, hogy onnan ne lehessen kikerülni.

Ünnepelhetjük ma méltán István királyt, hatalmas tetteit.

Ugyanakkor meg kell mondanom, hogy ma van azért még más is, aminek örülhetünk. Örülhetünk történelmünknek, melynek ugyan sok nehéz időszaka volt, de mindig történtek olyan hatalmas dolgok, amelyek feltüzelték reménységünket, mely oly nagy jelentőségű volt, hogy nélküle talán nem lett volna 1956 drága forradalma, melyben talán ti is részt vettetek. De élő történelem 1989-90 év csöndes forradalma is, mely páratlan lehetőséget adott arra, hogy olyan országot építsünk, amilyen Magyarországon még nem volt soha. Ma - bár még, mint valami rossz emlék, rémálom -, itt vannak a szovjet csapatok, mégis olyan szabadnak mondhatjuk és érezhetjük országunkat, mint ezer éves történelme során soha.

S mindenkinek hazafiúi kötelessége, hogy eltökélten bízson abban, hogy ez a szabadság, függetlenség meghozza a felemelkedést és jólétet minden ember számára.

Mindenki úgy gondoljon az előttünk álló egy, talán kettő esztendőre, hogy át kell vészelnünk. Hogy túl kell rajta lennünk.

Töltsön el bennünket reménységgel az, hogy ma már nem kommunisták vezetik az országot. Van szabadon választott Parlamentünk,

Kormányunk. Sok helyen az országban már leváltották a régi rendszer príbékjeit, s az elkövetkező néhány hét alatt mindenhol megtörténik a vezető váltás, s aki nem szolgált rá a bizalomra, annak mennie kell.

Töltsön el reménységgel az, hogy szeptember 30-án az országban minden településen, falvakban és városokban felállítjuk az önkormányzatot, s ezzel befejeződik a rendszerváltás. Karnyújtásnyira az az idő, amikor egy-egy település népe maga fogja meghatározni lakóhelye sorsát, feladatát, működését. Persze csodákat nem várhatunk. Leégett házba nem lehet egy hét múlva visszaköltözni. Nem lehet órák alatt újjá építeni. Áldozatra van szükség, kitartásra, erőre. Most kezdtük el az újjá építést, de adva van minden, hogy sikerüljön. Szimbolikus jelentőségű, hogy most itt állunk e jelzőkőnél. Visszamatat egészen a legrégebbi magyar múltba, s azt jelzi, hogy érdemes küzdeni, érdemes bízni, reménykedni.

A tavaly felállított jelzőkőnek fontos üzenete volt tavaly, s az van ma is. Tavaly is jelezte, hogy már 1989. augusztus 20. jelzőkő történelmünkben. Jelezte, hogy vége van, vége van annak, amit annyira vártunk. A rabságnak, az elnyomásnak.

Ma augusztus 20-a ismét jelzőkő. Jelzi, hogy új kezdődik, új korszak a felemelkedés, a szebb jövő kora. Én biztos vagyok benne, hogy ez így igaz.